

Κυριακή 10η Σεπτεμβρίου 2023

Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως.

(Ἰωάν. 3, 13 – 17).

«Οὐ γάρ ἀπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον ἵνα κρίνη τόν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ». (Ἰωάν. 3, 17).

Στήν εὐαγγελική περικοπή σήμερα ἀκούσαμε ἓνα μικρό ἀπόσπασμα ἀπό μία συζήτηση πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς μέ τόν Νικόδημο, ἓναν κρυφό, νυκτερινό μαθητή, πού διψοῦσε γιά τήν ἀλήθεια. Ἀνάμεσα στίς μεγάλες ἀλήθειες πού ἀποκάλυψε στόν Νικόδημο ὁ Κύριος, τοῦ παρουσίασε καί τό νόημα τῆς καθόδου τοῦ Θεοῦ μέσα στόν κόσμο. Ἀκούσαμε νά τοῦ λέγει ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔρχεται μέσα στήν κτίση ὄχι γιά νά κρίνει, ἀλλά γιά νά σώσει τούς ἀνθρώπους.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε περισσότερο ἀξιοκατάκριτοι παρά ἄξιοι σωτηρίας. Εἴμαστε ἀξιοκατάδικοι, διότι σταθήκαμε καί στεκόμαστε ἀχάριστοι καί ἀγνώμονες ἀπέναντι τόν Πλάστη μας. Ἐκεῖνος μᾶς ἔκανε θεοειδεῖς καί ἐμεῖς γίναμε περίχαρμα τῆς ἁμαρτίας. Μᾶς χάρισε τήν ὑγεία τῆς θεογνωσίας κι ἐμεῖς μπολιαστήκαμε μέ τήν ἀρρώστια τῆς ἀνυπακοῆς. Μᾶς ἔδωσε τήν ἐλευθερία τῆς ἀρετῆς κι ἐμεῖς φυλακιστήκαμε στήν εἰρκτή τῶν παθῶν. Μᾶς ἔντυσε μέ τή βασιλική ἀλουργίδα τοῦ Πνεύματος κι ἐμεῖς τήν πετάξαμε, γιά νά φορέσουμε τά σιχαμερά κουρέλια τῆς πτώσης. Μᾶς χάρισε τό παλάτι τοῦ Παραδείσου, ἀλλά ἐμεῖς διαλέξαμε τό δράμα τῆς ἐξορίας. Εἴμαστε ἀξιοκατάκριτοι, διότι δέν ἐκτιμήσαμε τά θεϊκά δῶρα καί ἀτιμάσαμε τόν Δωρεοδότη. Συνειδητά καί ἀμετανόητα ἐγκαταλείψαμε τόν φιλόανθρωπο καί στοργικό Πατέρα. Ἐκμεταλλευτήκαμε ὅλες τίς παροχές

Του, αλλά απορρίψαμε τόν Πάροχο, για νά ζήσουμε κατά τόν ἐγωισμό καί τά πάθη μας στή μακρινή ἐξορία τῆς θεϊκῆς ἀπουσίας. Διαγράψαμε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τή σοφία τοῦ Θεοῦ, τή χαρά, τήν ἐλπίδα, τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Πορευτήκαμε κατά τά θελήματα τῆς σάρκας, σύμφωνα μέ τίς ἐπιθυμίες τῆς σκοτισμένης ψυχῆς, κατά τίς διαστροφές τοῦ πονηροῦ πνεύματός μας. Ἔτσι φτιάξαμε ἕναν κόσμο γεμάτο ἀδιέξοδα, γεμάτο προβλήματα, γεμάτο πόνο καί ἀπελπισία.

Σ' ὅλη αὐτή τήν κατάσταση ὁ Ἰησοῦς δέν ἔρχεται για νά ἐλέγξει, νά τιμωρήσει, νά κρίνει καί νά καταδικάσει. Ἔρχεται ὡς Παρηγορητής καί Σωτήρας, ὡς Ἴατρός καί Ἐλευθερωτής, ὡς Νικητής καί Πατέρας. Ἔρχεται νά συναντήσῃ τόν κάθε πλανεμένο, τόν κάθε πονεμένο, τόν κάθε φορτωμένο, τόν κάθε ἀπονεκρωμένο. Ἔρχεται νά σώσῃ τόν κάθε ἄσωτο, πού ἔχασε ὄχι μόνο τή σωτηρία ἀλλά καί τήν ἐλπίδα τῆς

σωτηρίας. Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς διακριτικά καί εὐγενικά νά κτυπήσει τήν πόρτα τῆς ὑπαρξῆς μας, γιά νά Τοῦ ἀνοίξουμε, νά Τόν καλέσουμε σέ μία εἴσοδο θριαμβευτική. Νά κατοικήσει μέσα μας, νά μᾶς τακτοποιήσει, νά μᾶς καθαρίσει, νά μᾶς ἀναπλάσει, νά μᾶς ἀναγεννήσει μέ τά χαρίσματα καί τά δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέν ἔρχεται ὡς κατήγορος. Δέν ἔρχεται νά ζητήσῃ τόν λόγο γιά ὅσα ἔχουμε κάνει. Ἔρχεται νά μᾶς φανερώσῃ τόν λόγο πού ὑπάρχουμε. Νά μᾶς δείξῃ τήν ἀξία καί τόν προορισμό μας. Ἔρχεται νά μᾶς θυμίσει τήν καταγωγή καί τήν ἀφετηρία μας, γιά νά μὴν ξεχαστοῦμε στό φτηνό πανδοχεῖο τῆς παρούσας ζωῆς καί χάσουμε τό ἀρχοντικό σπίτι τοῦ Πατέρα μας. Δέν ἔρχεται ὡς εἰσαγγελέας. Ἔρχεται ὡς ὑπερασπιστής καί Σωτήρας.

Ὁ Χριστός μᾶς σώζει πρῶτον, ἐξαγοράζοντας τήν ὑπαρξή μας μέ τό Αἷμα Του. Ὁ διάβολος αἰχμαλώτισε μέ τήν ἁμαρτία

τό ανθρώπινο γένος. Ἔρχεται ὁ Χριστός καί δίνει στόν διάβολο τό Αἷμα Του ὡς ἀντίλυτρο, γιά νά πάρει πίσω ὅλο τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Μᾶς ἐξαγοράζει ἀπό τή δαιμονική κυριαρχία, χαρίζοντας ὡς θυσία τήν ὑπαρξή Του στόν Σατανά. Ματώνει καί πεθαίνει πάνω στόν Σταυρό, γιά νά ξεγελάσει τόν Ἐωσφόρο. Χαρίζει τήν ὑπαρξή Του ὡς ἀντάλλαγμα γιά ὅλους ἐμᾶς. Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἡ ματωμένη ἀγάπη, πού Ἐκεῖνον μέν τόν ὀδηγεῖ στήν πόρτα τοῦ θανάτου, ἐμᾶς ὅμως μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό τά κελιά τοῦ Ἄδη καί τά σκοτάδια τῆς ἀμαρτίας. Μετά τή Σταύρωση δέν μπορεῖ πλέον ὁ διάβολος νά ἐξαναγκάσει κανέναν ἄνθρωπο νά ἀμαρτήσῃ. Μετά τή Σταύρωση δέν κυριαρχεῖ τό κακό στήν ἀνθρώπινη ὑπαρξή οὔτε κυβερνάει ὁ ἀρχέκακος ὄφις τούς ἀνθρώπους. Μετά τόν Γολγοθᾶ ἀνοίγει καί πάλι ἡ πόρτα τῆς Ἐδέμ. Ὁ Παράδεισος περιμένει πλέον ὅλους τούς

ἐξόριστους νά ἐπιστρέφουν στήν ἀρχέγονη πατρίδα. Μετά τόν Γολγοθᾶ ἡ ἁμαρτία εἶναι ἐπιλογή, δέν εἶναι ἀναγκαιότητα. Μετά τόν Γολγοθᾶ ἡ ἁμαρτία διορθώνεται μέ τή μετάνοια καί σβήνεται μέ τό Αἷμα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Δέν μένει ἀνεξίτηλη στούς αἰῶνες. Ὁ Σταυρός ξεθωριάζει τό ἐκτύπωμα τῆς ἁμαρτίας καί ἐκτυπώνει μέσα μας τό μονοπάτι τῆς σωτηρίας.

Ὁ Χριστός μᾶς σώζει δεύτερον, μέ τήν ἀνύψωσή μας στή δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδας. Μετά τή Σταύρωση ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάσταση. Ἀγοράζει τούς ἀνθρώπους μέ τό Αἷμα Του καί στή συνέχεια χαρίζει τήν προοπτική τῆς ἀτέλειωτης ζωῆς μέ τήν Ἀνάστασή Του. Ἐκεῖνο, ὅμως, πού ἀποτελεῖ τόν τελειωτικό θρίαμβο τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ ἀνάβασή Του στόν οὐρανό. Καθώς ἐπιστρέφει στήν προαιώνια δόξα Του, κουβαλάει μαζί Του καί τήν ἀνθρώπινη φύση. Ἦλθε ὡς Θεός καί φεύγει ὡς

Θεάνθρωπος. Ἦλθε στόν κόσμο ὡς Θεός γιά νά σώσει τόν κόσμο. Σώζει τόν κόσμο ἐπιστρέφοντας ὡς Θεάνθρωπος ἐκεῖ ἀπ' ὅπου προῆλθε. Δέν ἀρκέστηκε στό νά μᾶς κλέψει ἀπό τόν διάβολο. Δέν ἀρκέστηκε στό νά μᾶς χαρίσει τήν αἰώνια ζωή. Θέλησε αὐτή ἡ ζωή νά εἶναι ζωή ἔνωσης μέ τή Θεότητά Του, γιατί μιά αἰώνια ζωή χωρίς Θεό μοιάζει περισσότερο μέ θάνατο καί κόλαση παρά μέ προνόμιο καί ἀπόλαυση.

Ὁ Χριστός μᾶς σώζει τρίτον, μέ τήν ἀποστολή τοῦ Παρακλήτου στήν καθημερινότητά μας. Μέ τήν ἔλευση τοῦ Παρακλήτου συγκροτεῖ τήν Ἁγία Του Ἐκκλησία, μέσα στήν ὁποία ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά βιώσουμε τή Σταύρωση, τήν Ἀνάσταση καί τή Θέωση. Μέσα στήν Ἐκκλησία αὐτά τά βιώνουμε ὡς ἐμπειρία, τά ζοῦμε ὄντολογικά καί ὄχι ἰδεατά καί φιλοσοφικά. Μέσα στήν Ἐκκλησία φορτωνόμαστε μέ τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού

τά μοιράζει σέ ὅλους κατά τή δικαιοσύνη καί τή σοφία Του. Μέ αὐτά τά χαρίσματα διαχειριζόμαστε τά προβλήματα καί τά θέματα τῆς καθημερινότητας κατά τρόπο πού μᾶς σώζει καί ὄχι κατά τρόπο πού μᾶς καταστρέφει.

Μέ εὐγνωμοσύνη λοιπόν νά προσεγγίζουμε τόν Κύριο, ὁ Ὅποιος δέν μᾶς καταδικάζει γιά τά λάθη πού διαπράττουμε, ἀλλά μᾶς σώζει μέ τήν ἀπέραντη ἀγάπη Του, τήν ὁποία ἀπολαμβάνουμε ἀπό τώρα καί μακάρι νά τήν ἀπολαμβάνουμε γιά πάντοτε. Ἀμήν.